

været antaget. Den høitærede Indenrigsminister lod være at svare paa det Spørgsmaal, jeg stillede, da han saa flot udkastede den Ytring, at hvis man paa Verne vilde bære sig ad som i Sjælland, saa kunde man sagtens faae en Bane, naar man vilde betale 4 à 5 Rd. pr. Td. Hartkorn. Jeg forstaaer nok, at den ærede Minister ikke svarede paa mit Spørgsmaal, thi hvorledes hænger det sammen med denne Sag? Der er i Maribo Amt 30,000 Tdr. Hartkorn, og det vil altså sig, at man skulde betale 120,000 Rd. Dersom Verne nu kunde faae en Bane, eller endog blot en Udvidelse af den allerede vedtagne Bane, for dette Beløb, saa troer jeg, at jeg meget godt kunde paatage mig at flaffe dette Beløb tilveie. Jeg forstaaer altsaa godt, at den høitærede jydsk Indenrigsminister, efter at have været saa flot at udkaste denne Sætning, ikke har Lust til at dvæle ved den. Jeg haaber dog, at den høitagede Finansminister vil give mig en lille Dplysning, der vilde have nogen Betydning for mig, den nemlig, om jeg maa forstaae hans Udtalelser idag saaledes, at han vil kunne tiltræde et tilsvarende Forslag for den lolland-falsterke Bane som det, han idag har erklæret at kunne tiltræde for den nordsjællandske Banes Bedkommende. Jeg behøver selvfølgelig ikke at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, at man, ved at gaae ind paa et saadant Forslag for den lolland-falsterke Bane, ganske vist opnaaer langt mere end det, man vil opnaae paa Nordsjælland, idet man da tillige vil faae den ønskelige Udvidelse af Banen paa Verne, eller i alt Fald vil det være muligt at opnaae det. Dersom nemlig dette Forslag skal have nogen Betydning for Nordsjælland, saa bliver det deels den nordsjællandske Bane, der bliver opnaaet ved, at det sjællandske Selskab tager den — ellers kommer Bestemmelsen jo ikke til Anvendelse — og deels Banen paa Verne. Jeg tillader mig derfor at rette den bestemte Opfordring til den høitagede Minister, at han vil erklære, hvorledes jeg maa forstaae hans Bifald til det Forslag, der er stillet af forskjellige Rigsdagsmænd, om at ville gaae ind paa en Garanti af 4 Procent, naar der blev stillet

en saadan Reassurance til et Beløb af 15 Procent af Anlægscapitalen, om han ogsaa vil til 3die Behandling modtage et saadant Forslag for den lolland-falsterke Bane, stillet som Underændringsforslag til Indenrigsministerens Forslag, saaledes at det bliver gjældende, hvis det sjællandske Selskab overtager den nord-sjællandske Bane.

Finansministeren: Til de Bemærkninger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, fremførte, skal jeg tillade mig at gjøre den Tilføining, at det dog ganske vist har en vis Betydning, om et Duffe, der fremkommer, er et almindeligt Duffe, der støttes af et større Antal Repræsentanter, eller om det kun er nogle enkelte Mænds Duffe. Dette har ganske vist en ikke ganske ringe Betydning ligeoverfor Staten, idet det da tillige maa antages, at man ogsaa er villig til at bære de Byrder, der flyde af Duffets Opfyldelse. Men der er derhos en Ting, som i alt Fald ikke maa oversees, og det er, at de jydsk Baner vare de første. Jeg kan ikke see rettere, end at jeg, dersom jeg skulde følge det ærede Medlem (Frederiksen), maatte vedblive saalænge, indtil Statskassen gik fallit. Jeg for mit Vedkommende finder, at man nu har strakt sig saa vidt, at man ikke tør gaae videre. Naar det ærede Medlem spurgte mig, om jeg vilde være villig til at modtage et lignende Forslag for den lolland-falsterke Bane som det, der under Nr. 6 er stillet med Hensyn til den nordvestsjællandske, saa skal jeg dertil svare: Ja! I saa Henseende har jeg ikke nogen Forkjærlighed hverken for den ene eller for den anden Landsdeel. Dersom jeg overhovedet troer, at Statskassen kan være sikket paa den Maade, saa seer jeg ikke, med hvad Ret jeg skulde kunne sætte mig imod, at noget Eignende stete for den lolland-falsterke Banes Bedkommende, efterat jeg er gaaet ind derpaa ligeoverfor den nordvestsjællandske Bane. Men jeg siger dette selvfølgelig med Forbehold af at bestemme Procenten, hvorefter jeg dog ikke skal udtale mig i dette Dieblt, da jeg ikke har kunnet conferere med min ærede Collega, Indenrigsministeren, i saa Henseende. Men med Forbehold af at tage